

Cserna-Szabó András

Kedd

Jó napom volt, ami nem csoda, mert a kedd általában jó nap a cégnél. Kedden már túl vagyunk a hétfői közös örületen, a végnélküli értekezletek során, és végre mindenki félrevonul, egyedül végzi a hétfőn kijelölt heti munkáját. Volt bélszínroló a menzán. Pedig ritkán van, és nekem ez a kedvencem, mindennap meg tudnám enni. Két filmet is meg tudtam nézi a laptopomon munkaidőben. Sajátos technikám van az irodai filmnézésre. A gépemet úgy fordítom, hogy a két szobatársam ne lássa a képernyőmet. Természetesen, ha fülhallgatót használnék, rögtön kitalálnák, mit csinálok. Ezért mindig feliratos filmeket töltök le, és némára állítom a hangszórót. Olykor kicsit verem a billentyűket film közben, mintha dolgoznék, olykor gondterhelt pofát vágok, mintha egy jelentős problémával állnék szemben, olykor csak úgy klikkelek az egérrel. Ha valaki esetleg az iroda egy olyan részére lép, ahonnan már láthatja a képernyőmet, rögtön átkattintok egy Excel-táblázatra. Általában westernfilmeket nézek a munkahelyemen, kedden a *Vörös folyót* és a *Temető fejfák nélkül* című mozit láttam [az előbbi másodikjára]. Semmi szerénytelenség nincs abban, ha kijelentem, az évek során komoly műveltségre tettem szert a westernfilmek területén. Néha arról álmodom, hogy rendeznek egy tévés vetélkedőt ebben a témában, és én könnyedén megnyerem. Vágó István feláll a székéből, kezét fog velem, és ravaszkásan mosolyogva, kecskeszakállát böngyörgetve azt mondja, Aladár, ez szinte hihetetlen, ilyet még nem pipáltam... Siker, pénz, nők, csillogás.

Szóval kedden a szokásosnál kicsit hamarabb végeztem a cégnél. Kipihentnek éreztem magam, kulturális élményekkel feltöltődöttnék, így jókedvűen pattantam be az autómba, és meg sem álltam a Lidlig. Miközben a *Tengerzúgás* című relaxációs cédét hallgattam, tempósan és nyugodtan előzgettem. A feleségemet idegesíti, de én kizárólag relaxációs lemezeket hallgatok a kocsiiban, másképp képtelen lennék a csúcsforgalom stresszét elviselni. *Tibeti levegő*, *Harmatok völgye*, *Hajnali fények*, ilyesmi. Az üzletbe lépve elővettem zsebemből a vásárlási listámat, amit még munkaidőben gondosan elkészítettem. Ordított a lélekzabáló popzene, nem lehetett előle sehová elbújni. Gyorsan teledobáltam a kosaramat: norvég lazacderék, dán vaj, mediterrán saláta, olasz pezsgő. Gondoltam, romantikus vacsorával lepem meg a feleségemet, Erikát. A hétvégét egy vidéki konferencián töltötte, én voltam a gyerekekkel. Valójában nem én voltam velük, szombat és vasárnap reggel is elvittem őket anyámékhöz, és csak este mentem értük. Erikával kicsit eltávolodtunk egymástól az utóbbi időben, rengeteget dolgozunk, alig jut időnk egymásra. Reggel pár mondat a konyhában kávéfőzés közben, este az ágyban elalvás előtt megint pár mondat. Ki megy a gyerekekért, mit kell venni, ki fizeti be a számlákat, ilyesmi. Szóval, úgy gondoltam, ránk fér egy kis lazítás.

Mire hazaértem, apósom már elhozta a gyerekeket az iskolából, a nappaliban pingpongoztak. Apósomat hazaküldtem, a gyerekeket bezavartam a szobájukba leckét írni. Erika apja az idegeimre megy, nemcsak a szélsőséges politikai nézetei miatt [Attila, a hun hozzá képest svéd polgárjogi aktivista], de évek óta képtelen megcsináltatni

a fogait, olyan bűz árad a szájából, mintha pálpusztait érelne a torkában. Fogalmam sincs, hogyan tudja őt elviselni az anyósom, aki egy szelíd, szeretetre méltó teremtes. Amíg a gyerekek tanultak, én mindent előkészítettem a vacsorához. A nappaliban megterítettem. A gyerekek virslit, kiflit és teát kaptak a konyhában, aztán elzavartam őket fürdeni és aludni. Kicsit boroztam egymagamban a konyhában, Erika késett. Késett, de fel sem hívott, hogy késik. Sőt, még egy rövid szöveges üzenetet sem küldött, hogy késik. Csak úgy késett, hívás és üzenet nélkül. Miközben vártam, lecsúszott egy üveg chilei vörös. A feleségemet az is idegesíti, hogy én a Lidlben vásárlak olcsó külföldi borokat, szerinte megengedhetnék magunknak, hogy drága hazai borokat igyunk. Azt mondja, rendelhetnék a Bortársaságtól különféle borválogatásokat. Van egy ismerőse a munkahelyén, aki ezt csinálja, és nagyon elégedett a Bortársaság borválogatásaival. Na hiszen, egy ismerőse!

Erika kilenc után érkezett. A piros kabátjában, ami szerintem nagyon izgató. Nem egy keddi kabát. Az előszobában ledobta a tükör elé a táskáját meg a kulcsosomóját. Megpróbáltam lesegíteni a kabátját, de nem engedte. Tiszta ideg volt. Mondtam neki éneklő hangon: meg-le-pe-tés. Eltorzult az arca.

– Hagyj békén! Kurvára nincs szükségem meglepetésre, kivagyok, mint egy hulla, csak egy forró fürdőt akarok, semmi mást, aztán megyek aludni.

– De hát a vacsora!

Bevezettem a nappaliba. Hangulatvilágítás. A lazacon kívül már minden az asztalon volt. Damasztabrosz, pezsgó, saláta, gyertya, virág. Ahogy kell.

– Jaj, Aladár, ne most, kérlek, ne most! Szétröbban a fejem! Különben is, ezerszer elmondtam már, hogy gyűlölöm a meglepetéseket. A nagybátyám például a hatvanötödik születésnapjára rendezett meglepetésbulin halt meg. Annyira meglepődött, amikor a sarki kocsmába belépett, és hetvenen énekelték Halász Judittól azt, hogy „Ez a nap más, mint a többi, ezt te is jól tudod”, hogy szívinfarktust kapott. Kiabálta Erika, és bezárkózott a fürdőszobába. Hallottam, ahogy a gyógyszeres fiókban kotorászik, aztán folytatja a kádba a vizet. Kopogtattam a fürdőszoba ajtaján, pár perc múlva résnyire kinyitotta, és azt kérdezte gorombán:

– Mit akarsz?

– Legalább egy pohár pezsgőt igyunk.

– Mér, mit ünneplünk?

– Hogy kedd van, és hogy szeretjük egymást.

Idétlenül vigyorogtam. Erre még idegesebb lett.

– Semmi mást nem akarsz, csak leitatni, és aztán megdugni. Menjél a bűdös francba.

Nem tagadtam, hogy megfordult a fejemben a dolog, mármint a vacsora utáni dugás lehetősége, de hát mégiscsak házastársak vagyunk, ez, ugye, valahol normálisnak számít. Vagy legalábbis normálisnak kéne számítania. Megint dührohámot kapott.

– Nem bírom tovább, Aladár, nem bírom! Nem elég, hogy dolgozom, mint egy állat, húzom az igát, mint egy barom, és akkor még itt van a nyakamban a háztartás meg a gyerekek, meg a bevásárlás, meg a főzés, meg a takarítás, semmi énidőm nincsen, és akkor még este én legyek az ingyenkurvád, vegyek fel vörös csipkebugyit, és legyek lepedőakrobata és engedelmes szopógép, és kápráztassam el szexuálisan a férjecskémet. Nem bírom tovább, elegendem van, bazmeg!

Mikor abbahagyta az ordítózást, megint magára csapta a fürdőszoba ajtaját. A gyerekek minden bizonnyal felébredtek, de rendkívül diszkréten viselkedtek. Nem jöttek elő a szobájukból, hogy mi van már, mi ez a zaj. Egyrészt hozzá vannak már szokva a balhéhoz, másrészt örülnek, ha minél kevesebbet kell velünk kommunikálniuk. Ezt megértem.

Felbontottam a pezsgőt. Persze, nem durrantottam ki a dugót, csak csendben kicsavartam az üvegből. Hallottam, ahogy Erika belefekszik a kádba. Nem akartam dörömbölni, inkább felhívtam telefonon. Nagyjából öt méterre volt tőlem.

- Hülye vagy, miért hívsz fel?
- Gondoltam, beszéljessünk. Mégiscsak házasok vagyunk.
- Nem akarok beszélgetni, fáradt vagyok. Hagyjál békén. Fürödni akarok.
- Elmondanád normálisan, hogy mi bajod van? Történt valami a melóhelyeden?
- Nem történt semmi. Csak a szokásos. Idióta barmok. Jönnek terápiára, és nem tudják abbahagyni az ugatást. Lejár az egy óra, de ezek csak pofáznak, nem lehet őket kibaszni a szobából, már azt hittem, ott fogok aludni...
- Jó, de min borultál ki ennyire?
- Ezek perverzek, bazmeg. Mindegyik egy kibaszott beteg perverz, aki a terápiára jön. Elhányom magam tőlük. Mér kell ezt nekem hallgatni?
- Mér, volt ma valami extra?
- Szerinted az extra, ha egy faszkalap, konkrétan egy állami vállalat vezérigazgatója másfél órán keresztül, aprólékos részletességgel elmeséli nekem, hogy nyilvános vécékbe oson be, hátha valaki otthagya a kábelt a porcelánon, és ő erre izgul fel?
- Fűjj, ne már! Tényleg? És mit csinál?
- Mit csinálna? Szerinted mit szoktak csinálni a felizgult, álló faszú perverz csávók? Ráveri.

Hallottam, ahogy Erika sietve kiugrik a kádból, felcsapja a vécé tetejét, és belerökázik. Kimentem a konyhába, visszatettem a lazacot a hűtőbe, úgy éreztem, most már végleg elúszott a vacsora. Fogtam a pezsgősüveget, felvettem a kabátomat, és elhagytam a lakást. Ki akartam szellőztetni a fejemet. Nem tudtam, hová megyek. Közben eleredt a hó. Hatalmas pelyhekben hullott. Mentem, és közben nyakaltam üvegből a pezsgőt. Egyszer csak arra eszméltem, hogy már a kishídon vagyok, a pezsgő elfogyott, és a korlátnak dőlve folyamatosan köpködök a folyóba. Egy rendőr állt mellettem. Magas, vékony fickó. Az arca teljesen olyan, mint a Will Kane sheriffet alakító Gary Cooperé a *Déliidőben*. A vállamra tette kezét.

- Uram, segíthetek?
- Szelíd hangja volt, egyszerre simogató és határozott.
- Nem, köszönöm.
 - Ugye nem akar beleugrani a vízbe?
 - Nem, semmi ilyen szándékom nem volt. Kicsit sokat ittam. Egy üveg vöröset meg ezt a pezsgőt.
 - Rendben. Nem lesz gond?
 - Nem, köszönöm. Csak apró családi problémáim vannak. Meg fognak oldódni. Semmi komoly, ne aggódjon. Tudja, a feleségemmel tíz éve vagyunk házasok. Most először van szeretője. Nem tudja, hogy tudom. Ráadásul nyolc évvel fiatalabb nála a pasas. Egy kollégája. Előtte még soha nem csalt meg. Nehezen dolgozza fel. Nem

akar velem lefeküdni. Szinte menekül előlem. Gondolom, úgy érzi, hogy velem megcsalná a szerelmét. Inkább összevissza hazudozik, mindenfélét kitalál, különböző rémes és képtelen történeteket, későn jár haza, bezárkózik a fürdőszobába, lelkiismeret-furdalás gyöttri, tiszta ideg, sokszor még hány is.

– Sajnálom, uram. Vizontlátásra – mondta a sheriff kissé lefitymáló hangnemben, azzal sarkon fordult.

– Én is sajnálom. Mármint a feleségemet. Nem lehet neki könnyű. Minden jót, biztos úr, jó éjszakát.

Arra gondoltam, ennek a zsarunak biztosan nincsenek párkapcsolati problémái vagy családi válságai. Ez csak összevonja szemöldökét, és a gyerekei már soványmalac-vágtában rohannak le a szeméttel a kukához. Csettint egyet, és az asszony rögtön a csillárra hajtja a bugyiját. Mindig ilyen férfi szerettem volna lenni, csak valahogy soha nem jött össze. Mindig irányítani szerettem volna, de többnyire csak sodródtam az eseményekkel. Kerestem egy éjjel-nappalit, vettem még egy üveg pezsgőt. Háromszor annyiba került, amennyiért én a Lidlben pezsgőt szoktam venni. Erika büszke lenne rám, gondoltam. Visszamentem a hídra, és még legalább egy órát köpködtem a szűrőkék vízbe. Mulatságos volt látni, ahogy a nyálam belezuhan a folyóba. Azt a gusztyustalan, habos kis foltot magával ragadta az ár, és besodorta a híd alá, hogy egyszer majd a tengerben kössön ki. Valamikor a tengerben úszik majd a nyálam, gondoltam. Nem semmi, hogy egy ilyen fantasztikusan grandiózus dolognak leszek a része, mint a tenger. Olyan ez, mintha mondjuk a *Volt egyszer egy vadnyugat* című filmben szerepelhetnék egy villanásnyi időre. Például mikor a nyitójelenetben lassan elhalad a vonat a három bandita és Harmonika között, egy tizedmásodpercre feltűnne a homályos árnyam a vonat ablakában. Erről jut eszembe, azt tudták, hogy ennek a három gazfickónak a szerepére a rendező, Sergio Leone az előző filmjének, *A jó, a rossz és a csúfnak* főszereplőit, Clint Eastwoodot, Eli Wallach-ot és Lee Van Cleefet kérte fel először? Persze, nem vállalták. Miért is vállalták volna? Az előző moziban főszereplők voltak, most meg dögöljenek meg a tizedik percben?

Később valami rosszarcú junkie-től kértem egy cigit, adott. Amikor hazaértem, Erika már aludt. Vagy legalábbis úgy tett, mintha aludna. A franciaágyban feküdt, és a fal felé fordulva szuszogott a paplan alatt. Hirtelen az jutott eszembe, mi lenne, ha felgyújtanám. A lepedő egyik sarkát gyufával meggyújtanám, és pár perc múlva már lángokban állna az ágy és Erika. Félóra múlva a feleségem nem lenne több, mint egy kupac hamu a hálószoba padlóján. Hamar elvettem az ötletet, meg aztán gyufám se volt. Lekapcsoltam az éjjeliszekrényén a kislámpát, és lábujjhegyen kisomfordáltam a hálószobából. Megettem két felkarikázott virslit a konyhában, a gyerekek vacsorájából maradt. A hűtőben találtam még egy sört, azt megittam. Fogmosás közben gyorsan kivertem a csapnál. Arra gondoltam, lefekvés előtt még gyorsan letöltök két feliratos western-t a netről, és akkor már ezzel sem kell szarakodnom holnap délelőtt a cégnél. Csak bemegyek reggel, iszom egy finom forró kávét, és utána rögtön elkezdek filmet nézni az asztalomnál. Holnap szerda lesz, és a szerda általában tűrhető nap a cégnél. Talán megint lesz bélszínroló. Már alig vártam a reggelt.